

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ COLIN HOWARD

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ ΤΗΝ ANN!

ΖΩΝ, κούταξε! φώναξε ξαφνικά η "Ann, καθώς ανέβαινε με τον μνηστήρα της τη Ρέτζεντ-Στρίτ.

—Τι να κούταξω; ρώτησε ο Τζών.

—Αυτό το καπέλλο! άπάντησε η "Ann, ενώ τον σταματούσε, περνώντας το χέρι της κάτω από το μπράτσο του νέου, κι ενώ συγχρόνως με το άλλο χέρι της του έδειχνε ένα καπέλλο, το οποίο βρισκόταν στη μούστρα μιας βιτρίνας.

—Πολύ όμορφο! είπε ο Τζών, ο οποίος συνήθιζε ν' αποφεύγει πολλές περιττές συζητήσεις, με τις δυο αυτές άπλετες λέξεις.

—Θά σου πηγαίναι θαυμάσια! έπέμενε η "Ann

Με κάποια αμφιβολία ο Τζών κούταξε το καπέλλο. Είχε χρώμα σταχτί ανοιχτό κι ήταν πολύ γλυκωτό, και πλατύγυρο. Στη μιά πλευρά του, από την κορδέλλα εξέιχε μιά μικρή φούντα από πράσινα φτερά. Ή εντύπωση του νέου ήταν ότι το καπέλλο αυτό είνε άπαισιο!

—Χι! Ή αμφιβάλλω αν θά μου πηγαίνει!

—Μά τι λές; Θά σου πηγαίναι τρέλλα! Τό φαντάζομαι άπά να σου κεφάλι σου!

—Έτσι έ; Προσπάθησε λοιπόν να διατηρήσης την εντύπωση της φαντασίας σου, γιατί δεν θά την ίδις στην πραγματικότητα.

—Ω! Τζών, σέ παρακαλώ, πάμε ν' αγοράσης αυτό τό καπέλλο! έξακολουούθησε η νέα με ύφος παρακλητικό...

Τότε ο Τζών, επειδή ήταν ευγενής νέος, δεν επέμεινε περισσότερο, αλλά μπήκε στο κατάστημα κι' άγόρασε τό καπέλλο.

Όταν επέστρεψε στο διαμερίσιό του, πράθηκε ίσια στην κρεβατοκάμαρά του και δοκίμασε τό καπέλλο, με την έλπιδα μήπως η δική του κρίσις ύπηρεσε ύπερβολική. Άλλά μόλις κούταχτηκε στόν καθρέφτη, άπελπίστηκε! "Έβγαλε γρήγορα τό καπέλλο του, από φόβο μη τυχόν μη έξαφικά στο δωμάτιο, ο Σπένσερ, ο ύπηρετής του, και τόν ίδη μ' αυτό στο κεφάλι.

Μελαγχολικά, ο Τζών άναρωτιόταν, πώς ήταν δυνατόν, μιά νέα με τόσο σίγουρο γούστο στο δικό της ντύσιμο, να μην έχη τήν ελαχίστη αντίληψη για εκείνο πού χρειάζεται για να είνε ένας άνδρας σωβαρός και κομψός; Ό συλλογισμός αυτός, έκανε τόν νέο ν' άποφασίσει, ώστε μετά τό γάμο του με τήν "Ann, να μη τής επιτρέπη ποτέ ν' άνακατεύεται στο δικό του ντύσιμο.

Κατόπιν σηκώθηκε και πέταξε τό ανεπιθύμητο καπέλλο πάνω άπό τή ντουλάπα του, με τήν άπόφασι να τό ξεγάση εκεί. Είχε ύποχωρήσει στην επιθυμία τής μνηστής του και τό άγόρασε, αλλά, ο διάβολος να τόν έπερνε, άν θά τό φορούσε ποτέ του...

Ή "Ann όμως, είχε αντίθετη γνώμη! "Έδειξε έξαιρετικό ενδιαφέρον για τό καπέλλο! Μολοντί ήταν τής άρχής, δτι οι άνδρες δεν πρέπει να χάνουν τόν πολύτιμο καιρό τους στά ζητήματα τής ένδυμασίας, ωστόσο ήθελε άπωσθήποτε να ίδη τόν Τζών να φορέσει τό καπέλλο τής εκλογής της. Κάθε τόσο λοιπόν του τό ύπενθυμίζε...

—Τι; Νά φορέσω εκείνο τό καπέλλο; άπαντούσε ο Τζών. Άλλά, άγαπητή μου, δεν θά επιθυμούσα να τό δώ, ούτε άπάνω στο κεφάλι του χειρότερου εχθρού μου!

—Κι' όμως, είνε τόσο όμορφο! Μήπως εσύ δεν τό βρισκεις όμορφο, Τζών;

—Άν τό βρίσκω όμορφο! Άλλά είνε άπαισιο, σιχαίνουμαι να τό βλέπω!

Κι' έτσι άρχισε ο καυγάς!

Γιά μερικές ώρες, οι δυο νέοι περπατούσαν σιωπηλοί ο ένας κοντά στόν άλλο, η "Ann μ' ένα βιασμένο, καρτερικό κι' ένκουρικό χαμόγελο, κι' ο Τζών, κατασφραγισμένος και μουρμουρίζοντας. Και τό συμπέρασμα ήταν ότι η "Ann εβρίσκει τόν Τζών χωρίς λεπτότητα, κι' ο Τζών είνε χαριτωμένος. "Άν άνόητη!...

—Τότε, γιατί τό άγόρασες; ρώτησε η "Ann, άφού δεν σ' άρέσει;

—Γιά να σ' ευχαριστήσω, άφού επέμεινε...

—Άν θέλεις να μ' ευχαριστήσεις, τότε γιατί δεν τό φοράς;

—Γιατί δεν μπορώ να γίνω γελοίος και να περιφέρωμαι έξω με φερέα στο καπέλλο μου!

—Άπό μέρα σε μέρα, η ψυχρότης μεταξύ τους γινόταν πιά άσθητή...

—Ίσως άν τό φορούσα, συλλογιζόταν ο Τζών, νάλλαζε στάσι η "Ann... Άλλά άχι! Θέταν σάν ν' άναγνώριζα τό λάθος μου!...

—Άν τού έλεγα, πώς επί τέλους δεν με νοιάζει και τόσο άν τό φορή η άχι, θά μαλάκωνε... συλλογιζόταν κι' η "Ann. Άλλά άχι! Δεν έννοώ να ξεπέσω μπροστά του. "Α! "Οχι!... "Έτσι άφραύσαν η συναντήσεις τους, και μοιραίως η μνηστήα τους θά διαλύοταν, άν αυτή η κατάσταση έξακολουούσε άκόμα! Ή "Ann είχε γίνει νευρική, ώστε κανείς δεν τολμούσε πιά να τής μιλήση!

Άπαντούσε μ' άπότομο τρόπο, δεν είχε βρεξι κι' ο συγγενής τής άρχισαν ν' άνησυχούν, μήπως ήταν άρρωστη... Ο Τζών πάλι ρίχτηκε με τό μούστρα στή δουλειά του, τόσο πού μάλιστα, πού ο προϊστάμενος του, άπορούσε! Αυτό δεν τον εμπόδιζε ωστόσο, καθώς ήταν σκυμμένος μπροστά στο γραφείο του, να περνά τήν ώρα του γεμίζοντας σελίδες δλόκληρες με τ' όνομα τής "Ann!...

Ξαφνικά, ένα βράδυ, ενώ ο Τζών καθόταν μόνος του, μελαγχολικός στο διαμερίσιό του, άκουσε τό κουδούνισμα του τηλεφώνου. Στη βία του ν' άπάντησε ο νέος άναποδογύρισε μιά καρέκλα. "Όστόσο, η φωνή του ήταν σταθερή και με ψυχρό, τυπικό τρόπο, είπε:

—Άλλό!!

Μιά λεπτή, τρεμάμενη φωνούλα τό άπάντησε:

—Ω! Τζών!!

Είνε άλήθεια περίεργο, πώς η "Ann, η όποια δεν φημιζόταν για έρωτιστία, κατόρθωσε να κλεισι μέσα σ' αυτές τις δυο μονοσύλλαβες λέξεις, έναν κόσμο δλόκληρο έξηγήσεων, παρακλήσεων κι' άγάπης!...

"Άλλά κι' η άπάντησις του Τζών ήταν επίσης σύντομη κι' έκφραστική:

—Άγαπημένη μου!...

—Ω, Τζών! Δεν φαντάζεσαι πόσο δυστυχής ήμου, και... πόσο άνόητη! Λυπούμαι τόσο πολύ...

—Δεν περϊάξει, λατρευτή μου! Περαισμένα ξεχασμένα!

—Ναί! Τό ξέρω! "Όλο τό λάθος ήταν δικό μου, μα άλήθεια, ήταν μεγάλη καλωσύνη σου να φορέσης τό καπέλλο και να πέρσες σήμερα τό άπόγευμα με τ' αυτοκίνητό σου άπ' τό σπίτι μας.

—Έ; Πώς ειπες;...

—Ναί!... Και δεν θέλω να ξεναφορέσης τό καταραμένο αυτό καπέλλο έλλη φορά! Κάμε το άν θέλεις, αλλά μη τό φορέσης πιά!

—"Όστε... ώστε... με ειδες; ρώτησε ο Τζών ντροπισασμένος.

—Φυσικά! Ήταν μεγάλη γενναοφορσία

νη έκ μέρους σου να ύποχωρήσης.

—Καθόλου μάλιστα! βεβαίως ο Τζών σταθερά.

—Κι' όπωσδήποτε, έξακολουούσε η νέα, άς μη χάνουμαι τήν ώρα μας στο τηλεφώνο! Δεν έρχομαι καλύτερα εδώ;

—Ξεκίνησα κιόλας! φώναξε ο Τζών χαρούμενος.

Κι' άμέσως άρπαξε τό καπέλλο του—άχι τό περίφημο καπέλλο, βέβαια μού τό φερέα—και σάν τρέλλος έτοιμαζόταν να φύγη. "Όστόσο, μόλις έφθασε στην έξώπορτα, γύρισε πίσω και φώναξε:

—Σπένσερ! Σπένσερ!

Ό ύπηρετής του έσπευσε, άκούγοντας τή φωνή του, άπό τήν ύπηρεσία του;

—Άκουσε δό, Σπένσερ, ξέρεις δτι σου άξιζει να σ' άπολύσω

—Ω! Σέρ, γιατί;...

—Γιά τήν αναίδεια σου! άπάντησε ο Τζών, παίρνοντας αίσθηρο ύφος. Γιατί, θαρρώ, τό παράκανες!... Νά! Πάρε τώρα, μιά λίρα... Πάρ' τήν, λοιπόν! Κι' άκουσε, Σπένσερ, όταν άρχη πάλιν ήμέρα έξόδου, θά σέ παρακαλέσω πολύ, να μην παίρνης άλλη φορά, ούτε τό αυτοκίνητό μου, ούτε τό καπέλλο μου! Με κάταλαβες πιστεύω!... Τιποτε άλλο!

Κι' εύτυχής, ο Τζών έσπευσε βιαστικός να συναντήση τήν άγαπημένη του!...

—Άγόρασε τό, Τζών! Θά σου πηγαίναι τόσο όμορφο!...